

Nr 244

Av herr **Gustafsson** i Kårby **m. fl.**, om säkrare förvaring av militära handeldvapen.

Under senare tid har kunnat konstateras att personer som gör sig skyldiga till brottsliga handlingar, t. ex. inbrott, i allt större utsträckning är beväpnade med skjutvapen. I många fall är dessa vapen stulna ur militärförråd. Självfallet är det ytterst angeläget att åtgärder vidtages för att hindra att militära handeldvapen kommer i orätta händer.

För närvarande förvaras kompletta vapen med ammunition i förrådslokaler på olika platser över hela landet. Förråden är oftast ganska avsidens belägna. Bevakningen sker i allmänhet ej kontinuerligt utan enbart genom mer eller mindre regelbunden tillsyn. Enligt uppgift är det ganska lätt för obehöriga att ta sig in i dessa förråd dels på grund av att kontinuerlig bevakning inte förekommer, dels därför att låsanordningar etc. inte är tillräckliga.

För att komma till rätta med inbrotten i vapenförråden måste alternativa åtgärder prövas. Ett sätt är att ersätta de nuvarande förrådsbyggnaderna — som i många fall är av trä — med speciellt byggda vapenkasuner av betong med ytterst svårforcerade låsanordningar. Detta arbete skulle givetvis innebära avsevärda kostnader och taga åtskilliga år i anspråk.

Det finns också möjligheter att skärpa bevakningen. Försök har gjorts med tjuvlarm i vapenförråden. I det speciella fall som vapenförvaringen utgör synes dock dessa larmordningar vara mindre effektiva än eljest. Dels kan larmet sättas ur funktion, men framför allt består nackdelen i att bevakningspersonalen på grund av avståndet till ifrågavarande förråd ofta inte har möjlighet att hinna fram förrän inbrottet har skett och förövarna är försvunna. En kontinuerlig personell bevakning av vapenförråden är givetvis också möjlig men torde vara ytterst kostnadskrävande.

Vidare kan diskuteras huruvida man behöver förvara vapen helt kompletta med ammunition i samma lokal. Eventuellt finns det möjligheter att sprida förvaringen ytterligare, men även detta förutsätter antingen inbrottssäkra lokaler eller kontinuerlig bevakning.

Enligt vår uppfattning är enda sättet att — till rimliga kostnader — komma till rätta med vapenstölderna att ta upp huvudprincipen för vapenförrådets lokalisering till diskussion. Vapenförråden är tillkomna för att möjliggöra en snabb mobilisering. Det kan ifrågasättas om just de kring-

spridda vapenförråden är en så betydelsefull faktor i detta sammanhang. De personer som skall använda vapnen befinner sig vid mobiliseringen i många fall på stora avstånd från mobiliseringsorten/vapenförrådet. Kommunikationssvårigheter — och vi vill här parentetiskt påpeka de problem som nedläggningen av järnvägar skapar — gör att det kan ta relativt lång tid innan de mobiliserade kan erhålla sina vapen. Det kan diskuteras om inte en lika snabb mobilisering kan erhållas om handeldvapen i fredstid förvaras i inbrottssäkra bevakade förråd i anslutning till exempelvis militärförband och vid ett krisläge transporteras ut till mobiliseringsplatserna. Därutöver kan sägas att ett behov av mobilisering sällan inträder så snabbt att man inte några dagar i förväg skulle hinna med dessa vapentransporter från centralförrådet till de lokala förråden. Jämfört med övriga transporter av material som måste ske om mobilisering befaras torde den föreslagna transporten av handeldvapen vara av ringa omfattning.

Med stöd av ovanstående hemställes,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning och förslag om säkrare förvaring av militära handeldvapen i enlighet med vad i motionen anförts.

Stockholm den 24 januari 1967

Einar Gustafsson (cp) *Erik Grebäck (cp)* *Anders Dahlgren (cp)*
i Kårby
